

Unga arkeologer växer via nätverk

Återkommande workshops, nya kontakter och informella vetenskapliga diskussioner. Det är exempel på hur forskarnätverk bidrar till en kreativ forskningsmiljö vid Institutionen för arkeologi och antikens kultur.

TEXT ANDREAS NILSSON | FOTO EVA DALIN

Att få nya infallsvinklar i sin forskning och bygga upp nätverk av kunniga kollegor är avgörande för unga forskares fortsatta karriär. Samtidigt kan det vara svårt att hitta utmanande sparringpartners enbart på den egna institutionen. Ett sätt att lösa det är att organisera bredare nätverk med andra forskare.

Vid Institutionen för arkeologi och antikens kultur finns många sådana nätverk som samlas kring specifika tidsåldrar eller tematiska områden. Många drivs av doktorander, till exempel Runes, Monuments and Memorial Carvings som leds av Cecilia Ljung och kollegan Marjolein Stern vid University of Nottingham.

– Som doktorand känner man sig inte alltid medbjuden i diskussioner med seniora forskare. Vi två började prata om det på en konferens, och det födde idén att starta ett nätverk för oss unga forskare inom vårt område, säger Cecilia Ljung.

Möjligheten att diskutera sin forskning på ett informellt sätt med likasinnade fick snabbt fler att tända på idén och nätverket har idag ett femtiotal medlemmar.

– Vi har också en stor bredd, med arkeologer, historiker, konstvetare och lingvister som alla studerar stenmonument. I och med att vi kommer från tio olika länder får vi också ett internationellt perspektiv.

Nätverk för postdoktorer

Cecilia Ljung berättar att man bland annat har en mejllista där det går att ställa frågor, bolla idéer och sprida intressanta artiklar. I vår ordnar nätverket dessutom ett möte i Chester på temat människors relation till stenmonument, och tanken är att samla deltagarnas presentationer från det och ett tidigare möte i Uppsala i en antologi.

Nanouschka Myrberg Burström, forskare vid institutionen, driver Postdoctoral Archaeological Group som är ett nätverk med lite annat upplägg. Hon var en av flera postdok som för några år sedan upplevde att de kände sig lite rotlösa utan den struktur de haft som doktorander, med seminarierier och representation i institutionsstyrelsen.

– Ingen utmanade oss heller vetenskapligt när ingen handledare satte böcker i händerna på dig eller skickade dig på intressanta konferenser.

I postdoknätverket forskar alla om olika ämnen men de träffas regelbundet och diskuterar intressanta nya infallsvinklar på sin forskning. De arrangerar också årliga workshops på olika teman och bjuder in kollegor

vid andra universitet och internationella forskare inom något relevant ämne.

– Det är ett sätt att fortsätta utvecklas genom att återkommande pröva vår pågående forskning mot teman och teoribildningar som vi inte själva kanske spontant skulle tänkt på.

Kontinuitet en utmaning

Det senaste mötet i november tog upp aspekter kring ägande och ägodelar och tidigare teman har bland annat varit dödsritualer, relationen mellan sinnen och materiell kultur samt genusaspekter.

Både Nanouschka Myrberg Burström och Cecilia Ljung påpekar dock att nätverken inte har ett egenvärde, de måste ge avtryck i forskningen.

– En utmaning är också att få en kontinuitet. Mycket handlar om att skapa en struktur där medlemmarna är aktiva och skapar aktiviteter inom ramen för nätverket, så att vi organisatörer inte behöver driva allt själva, säger Cecilia Ljung.

För postdoknätverket har institutionen bidragit genom att stå för en del av kostnaden för de internationella forskare som bjuds in och ibland till de antologier som publicerats.

– Föreläsningarna är öppna för fler än oss och vi publicerar antologierna i institutionens serie, på så vis ger det även något tillbaka till institutionen, säger Nanouschka Myrberg Burström.

Nanouschka Myrberg Burström håller i postdoktorsnätverket.